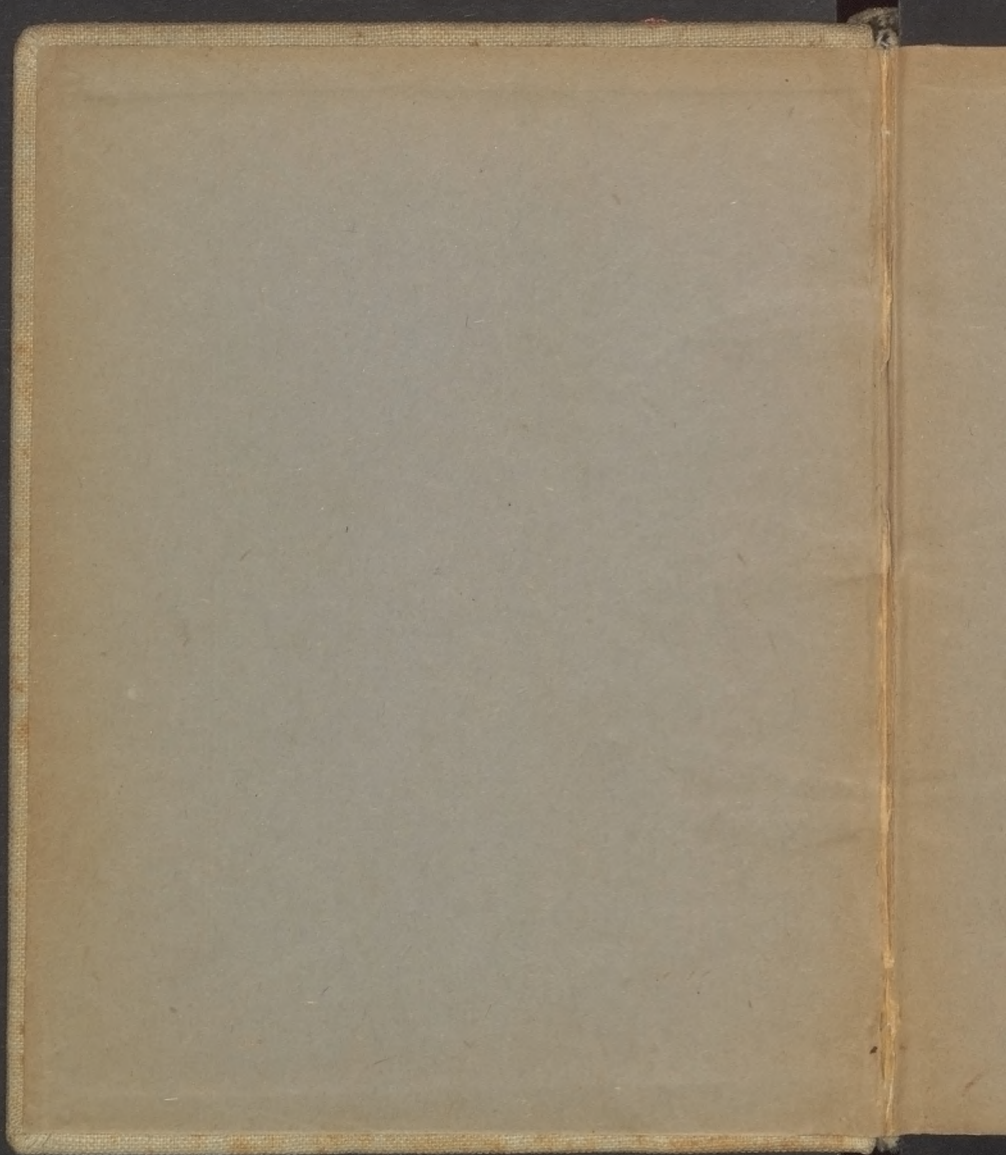
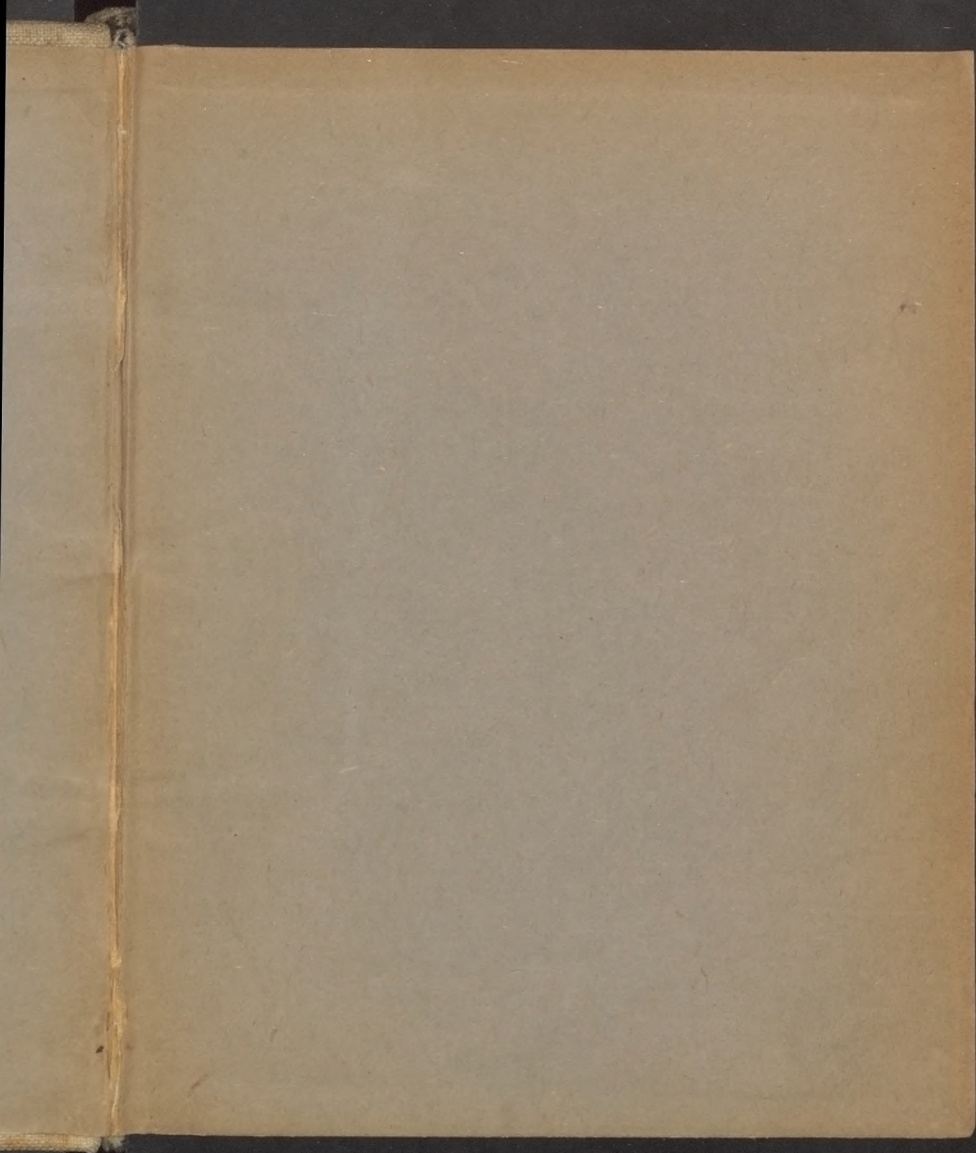
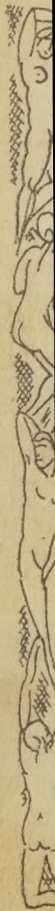

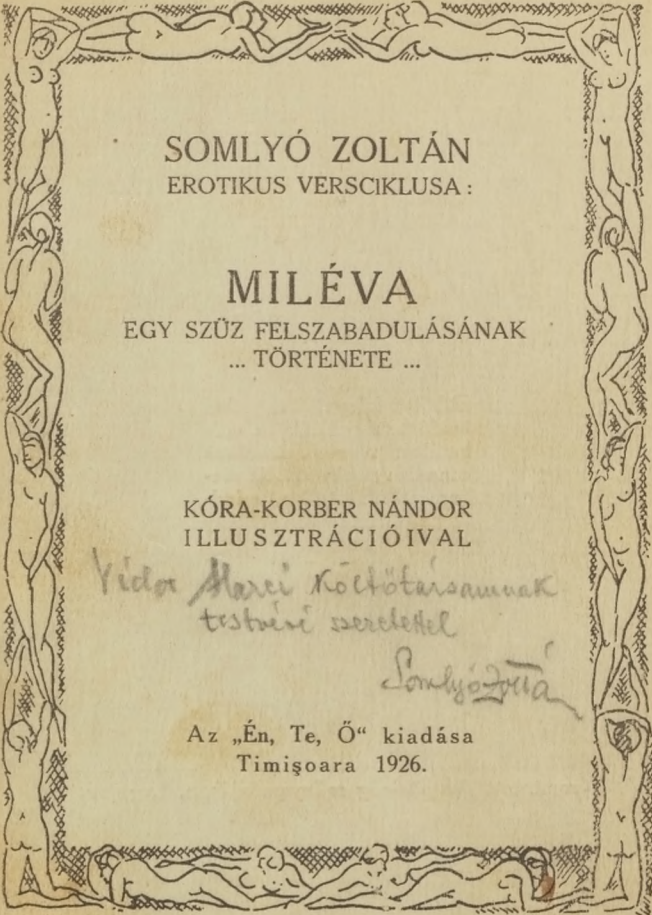
M
139.349
90/a

~~Exot.~~
13
OSZK

SOMLYÓ ZOLTÁN
EROTIKUS VERSCIKLUSA :

MILÉVA
EGY SZÜZ FELSZABADULÁSÁNAK
... TÖRTÉNETE ...

KÓRA-KORBER NÁNDOR
ILLUSZTRÁCIÓIVAL

*Vida Marci Költőársamnak
testvéri szeretettel*

Somlyó Zoltán

Az „Én, Te, Ő” kiadása
Timișoara 1926.

~~13~~

~~90 = Eot~~

Ebből a könyvből egyetlen kiadásban gyűjtők és műbarátok részére, százéves canadian papiroson, tiz rézkareccal illusztrálva, mindössze ötszáz amatőrpéldány készült.

M 139.349 = 90/a

ORSZÁGOS SZÉPMŰVÉSZETI KÖNYVTÁR	
B 549	1978
LELTÁRI SZÁM	

Nyomtatott Auspitz-cég műnyomdájában, Lugojon.

ELSŐ ÉNEK.

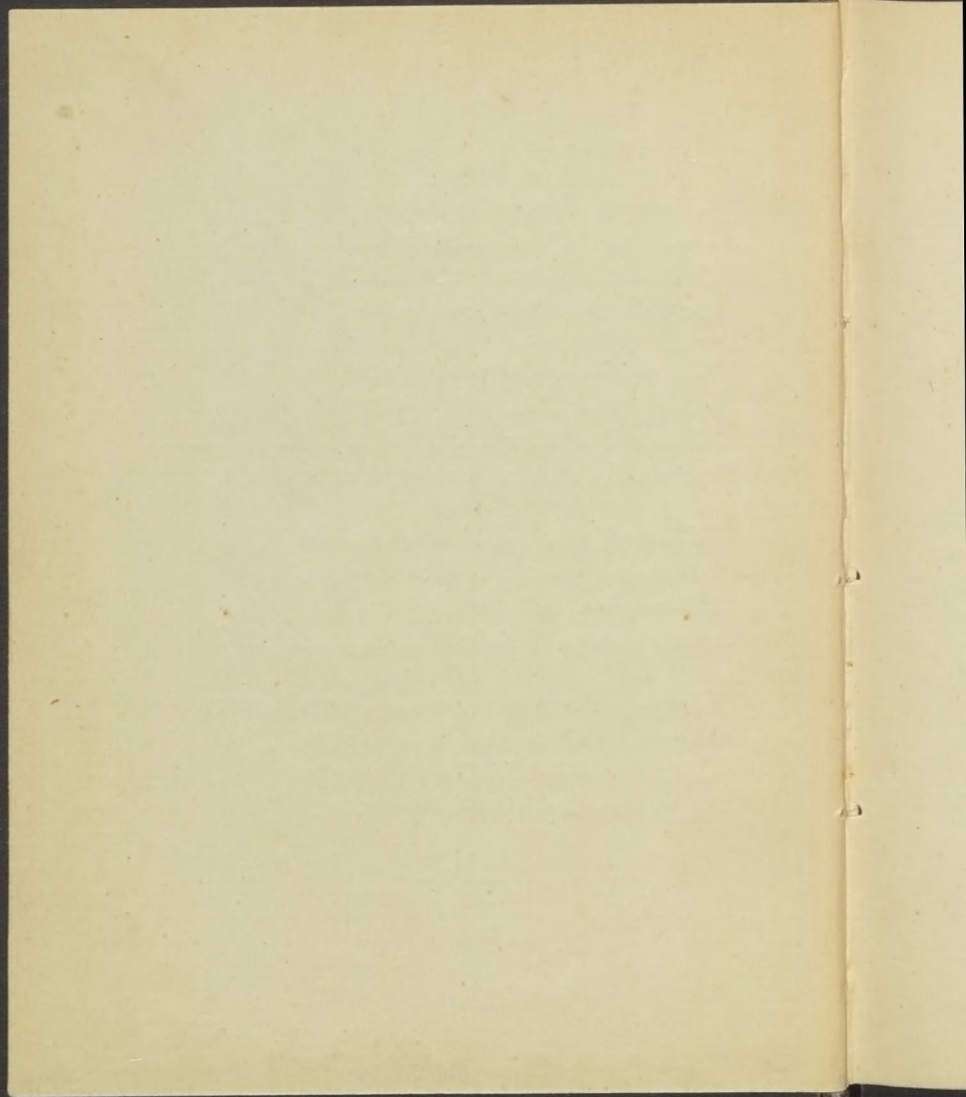
БИБЛИОТЕКА

Ki ismeri a novemberi éjjel
s november-éjben szüzlány illatát ?
Ki ismeri az álmot, a sötétet,
mely éhes férfitestben illan át ?

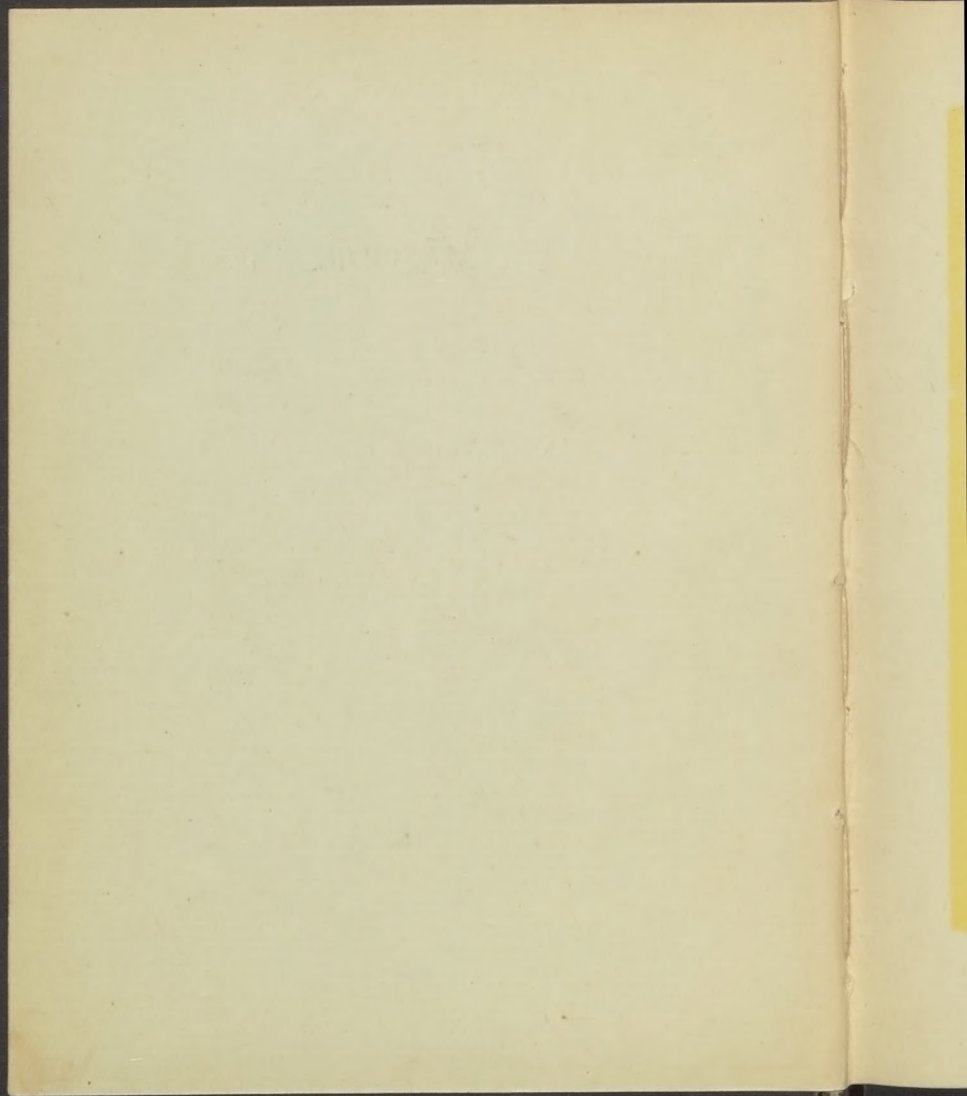
Ki ismeri a csillogó tekintet
hűs olajában biborvér izét ?
Ki ismeri a könnyű női inget,
mely láthatatlan vágýát hinti szét ?

Ki ismeri a csöndes szembeszédet,
mikor hangosan szólni nem lehet ?
Ki ismeri a buja szendeséget,
a vágy mécsét csukott vásznak megett ?

Elmondom néktek ; mind e drága kincset
hogyan találtam egy havas napon . . .
Csöndes betűkből sikoltó szerelmet
hallgassatok néhány fehér lapon !

MÁSODIK ÉNEK.

Nevét csak halkan mondom néha,
tinéktek légyen ő Miléva,
Miléva, drága lány.

Miléva! . . . mondjátok velem!
Mert ő a földi szerelem!
S az égi is talán.

Két kar, végzetes mint a szablya;
mellén a kéjnek tejszinhabja —
Selyemhus kis hasán . . .

És lángra gyújt a gondolat:
simitani e combokat
a férfivágy vasán . . .

Mint két tejharmat rózsakörte;
térden felül kis csipke körbe;
s a sima, gömbü térd . . .

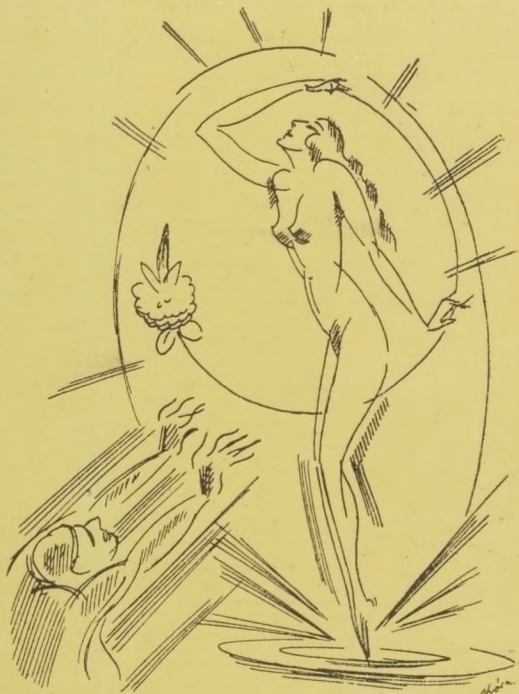
Még himeső nem öntöze,
s amelynek párnái közé
még férfitest nem ért.

S két karcsu oszlop, hófehéren :
a lábszár . . . Ó, ha én elérem
még akkor, idején :

Kemény nyaka köré fonom
s húsába vágom homlokom
és vérig marom én !

S a két kis láb, két csöpp madárka . . .
Valaki, ó, be sokszor várta,
hogy ajtaján belép . . .

Miléváé volt mindez, mind !
De mind a vágyat, mind a kint
hadd mondok el elébb . . .

HARMADIK ÉNEK.

No
min
ugy

A
a s
és

A
bef
hog

A
kez
a s

És
söt
oly

November volt. A ködös pesti est,
mint nők fehér sikos nyakán a nyest,
ugy folyt körül a tornyokon.

A villanyosok éles sikolyát
a szél lóditá a nagy sikon át
és a budai ormokon.

A vad hideg a sziveket falá;
befútt a nőknek szoknyái alá,
hogy megborzongtak a csipők.

A szél, a szél, minden titkok ura,
kezében minden pusztá figura —
a szél, a nagy ripők.

És mentem, mentem a nagy köruton,
sötét fejemmel, mint egy teuton —
oly éhesen s vadul;

A fogaim közt szomjuság-fulánk,
a nőket néztem: ez itt mily nyulánk,
és fürge, mint a nyul.

És milyen telt és élveteg amaz!
A sok kéjvágó hős aszfalt-kamasz
mind sorra figyeli.

Mert nekik mindegy: legyen női hus!
Az ő szivüknek semmi sem gyanus —
száj kell, csókkal teli!

De nékem megvolt már a Fantomom,
őt énekeltem már a lantomon
s már átfolyt véremen:

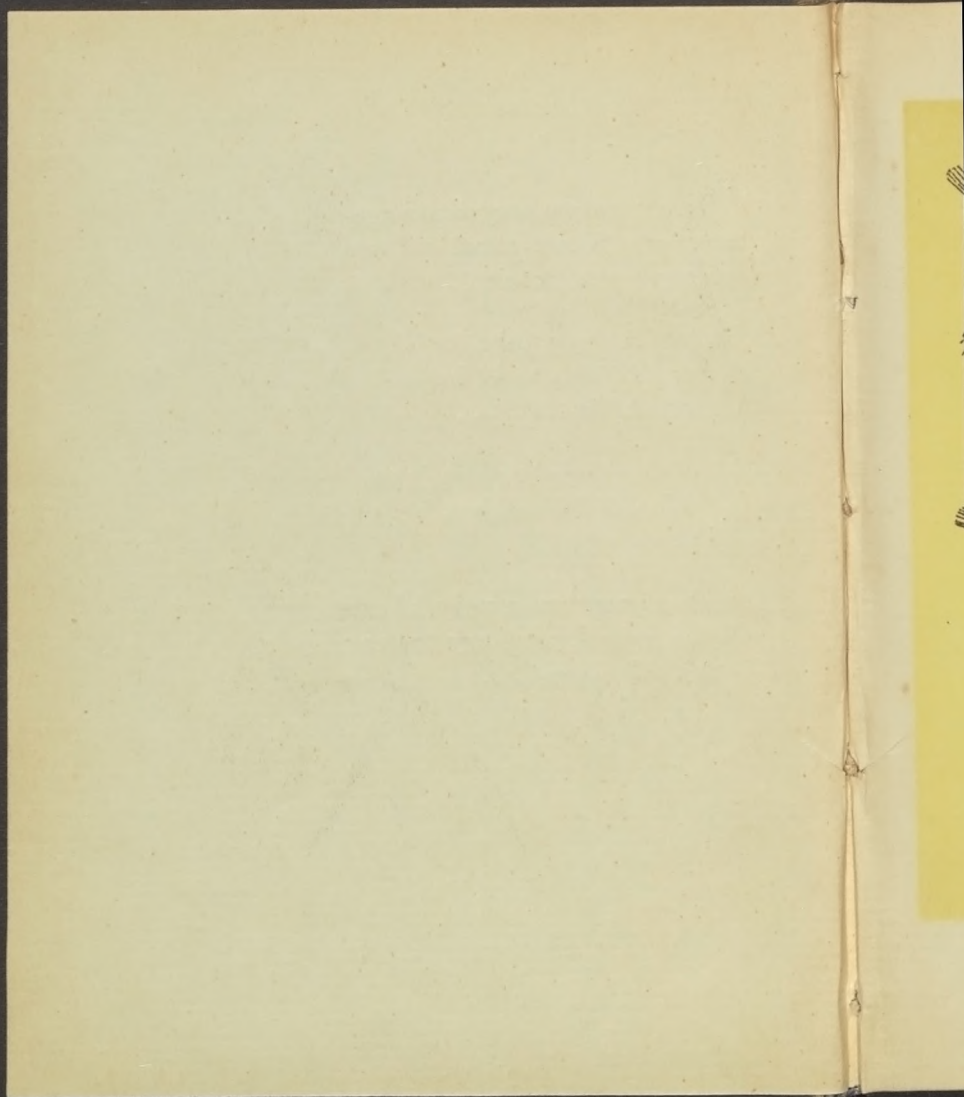
Miléva, kihez taszitott a vágy!
S a férfilélek ábrándokra vágy' —
ő kellett énnem!

Ő kellett nékem, egyedül maga!
Szemének tikkadt fényü csillaga
épp úgy, mint kebele!

Simitó keze úgy, mint karjai,
melyek között a vérét hallani!
S testének láz-bele! . . .

Ő kellett nékem jogtalan jogon,
fel-felsikoltó örület-fokon,
e lélek és e test!

És ahogy mentem a nagy köruton,
sötét fejemmel, mint egy teuton:
őt zugta Budapest . . .

NEGYEDIK ÉNEK.

M
m
u
s
I
é
É
h
D
a
A
a
M
v
é
n

Mikor a férfi, akit a vágy megnyergelt,
megindul búsan, lehajtva fejét,
utjába akad minden, ami nem kell
s a szürke öröm ráönti tejét.

Igy voltam én. Számat a vágy kimarta
és egy nőhöz húzott dus ösztönöm . . .
És száz nő is kínálta szomjas száját,
hogy csókjaimmal majd megöntözöm.

De nincs a férfivérnek egy atomja,
amely a hűtlenségben kéjt talál !
Amig a hűség nem köti a testet,
az önsanyargatás oly szép halál !

Miléva teste volt mindég előttem,
vajvonalakkal rajzolt szízi kép ;
és elképzeltem őt az esti csöndben,
mikor ártatlan ágyába belép . . .

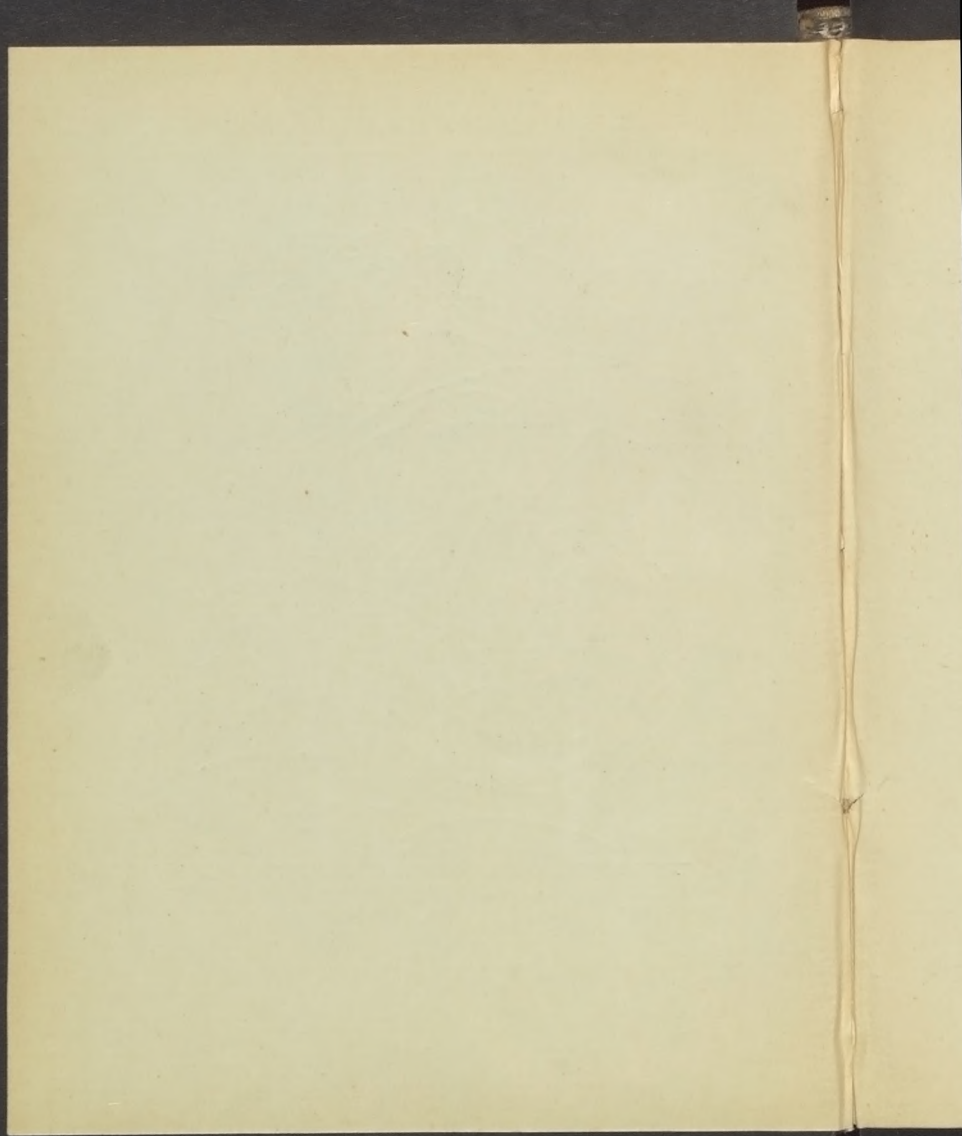
És elképzelttem ébren őt, meg alva,
és fekve is, meg ülve százszor én.
S a testem örült táncra kényszeríté
a birhatása kinok éjjelén.

Ó, hányszor indult el kezem a mélybe,
hol átkozott csatornán forr a vér,
hogy önvelőm korbáccsal ösztönözve,
kergessem oda, hova el nem ér . . .

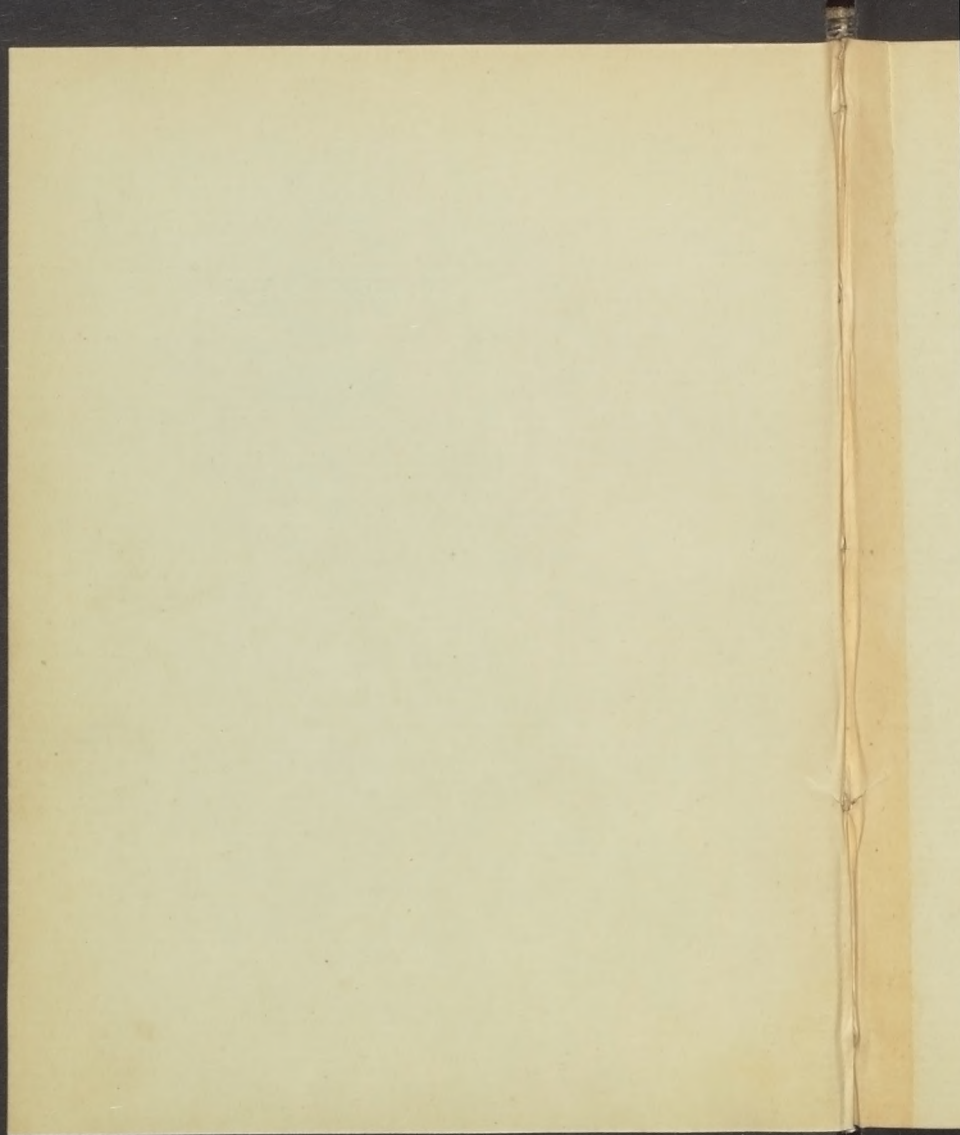
A szörnyű férfibűn piritá arcom
és izmaimra ólomsúlyt rakott.
És önnön két kezemet meggyűlölve —
a vágy másnap uj korbácsot kapott.

E korbács ott van minden férfiágyban,
kezébe veszi minden férfi azt.
És letagadni: gyávaság, hazugság,
a pokolmélyben e halvány vigaszt!

ÖTÖDIK ÉNEK.

Hullott a hó, fehérén állt a város,
mint egy menyasszony, aki megfagyott.
Megfenyegettem vágó két kezemmel
a sok bezárt, függönyös ablakot.

És, mint akit a tenger tág mezőjén
egy szemafornek lidércclángja von:
szaladva mentem el egy szürke házig
s felrohantam a lépcsőfokon.

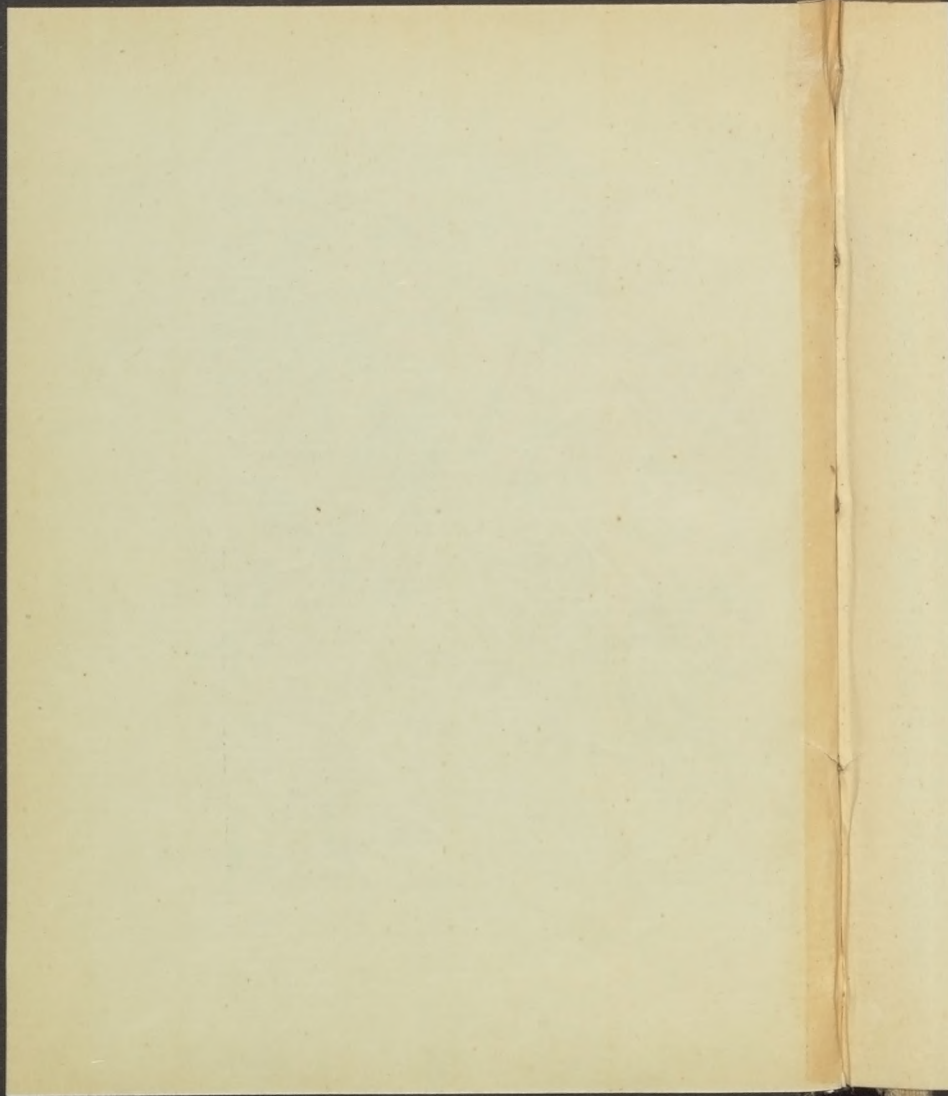
Ő ottan állt és várt... Vajjon reám várt?
El nem árulta, csak kezét adott.
S én: vad pióca teste száz nyílásán —
szivig kinyilva, némán álltam ott.

A kályhában a szén vörösen izzott
és rákvetette ördögi szemét.
Egy kerevetre ült szendén Miléva,
s a hó az ablakon át bezenélt.

Beszélni kezdtünk. Dadogón beszélni.
Két testtel forgott a szobameleg.
És képzeletben egymáshoz tapadtak
a formák... a kis pelyhek... az erek...

És képzeletben átestünk a nászon, —
ó, képzelet, te vadszemű pribék!...
... Remegő térdel léptem ki az estbe,
s kacagott rajtam a havas vidék...

HATODIK ÉNEK.

Mi nagy
mely óvj

Avagy a
hol harm

Ki tudja
amennyi

amennyi
Miénk a

miénk a
az alkony

miénk a
mig árny

Mi nagyobb kincs : a kényszerült szüzesség,
mely óvja magát, hogy kéjjé szülessék ?

Avagy az érett, megnyitott kehely,
hol harmatos minden picinyke hely ? ...

Ki tudja ezt ? ... Csak annyit tudhatunk,
amennyi vágy-utat befuthatunk ;

amennyi csók a lét fáin kacag. —
Miénk a sejtelem, a szín, a szag ;

miénk a torkot fojtó szenvedély,
az alkonypirban kigyulladt kedély ;

miénk a test, míg hozzá nem nyulunk,
míg árnyékától megbolondulunk ...

És azután?... Jaj nekünk azután!
Száz jajveszéklés és panasza után!

Már nem miénk a test, amely köré
tüzet gyújtottunk. Mi vagyunk övé!

S mint télen havas cserjén a kökény,
ugy nő a vágy a nők szemöldökén;

fagyos, fanyar parancs, amely alatt
a férfi ólmos rabságban marad.

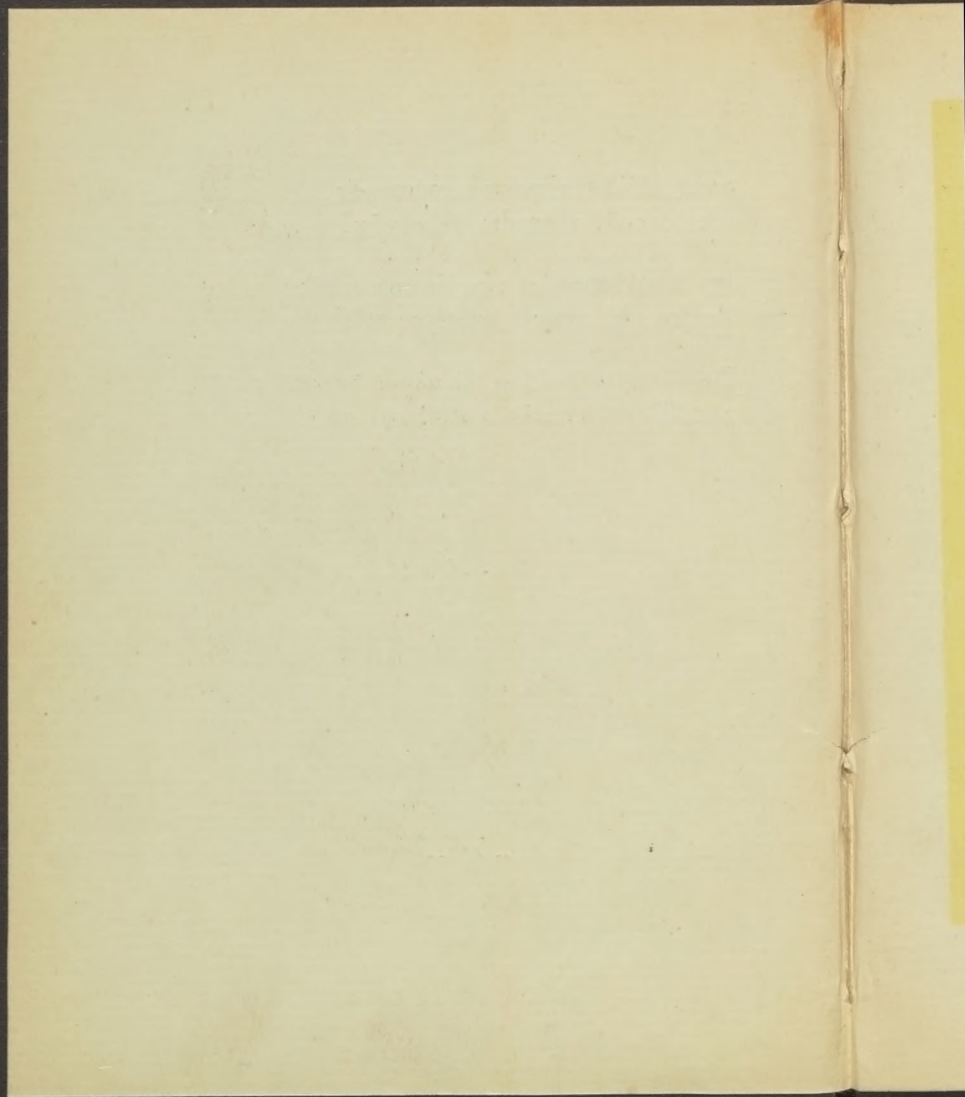
Még csókol, de a ködhályogon át
már feszitené tikkadt derekát;

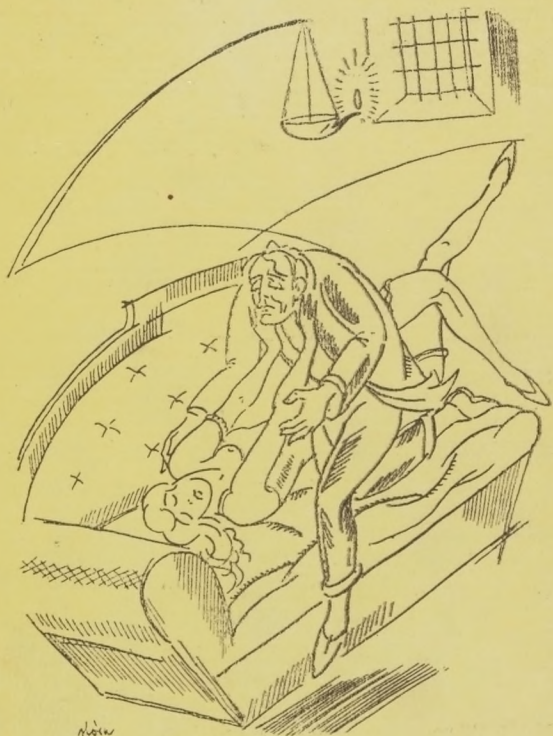
De nem lehet! De most már nem lehet!
Mert ravatallá lett a kerevet,

amely fölött a poklok mécse ég!
ide torkoll' a kezdet és a vég!

Igy kezdődünk és így halunk halált!
Boldog, ki nyitott kehelyre talált!

De százszor boldog, ki vágyó szívét
zárt liljom szirmán szakíthatja szét!

STILL
P
D

HETEDIK ÉNEK.

És
a

Gy
s

Al
va

Ó
Ni

Cs
És

És
ho

És minden este odavitt az út.
a zárt kehely mindjobban meglazult.

Gyűjtöttem csókját, mint pénzt a fösvény
s kinyílt a telt csipők között az ösvény...

Ahol kezem remegve, vérbe járta
vadorzó útját a tilos határba.

Ó, országok országa: női test!
Nincs rajtad út, mely vinne egyenest.

Csak csupa rejtek, csupa kerülő!
És mind egy dús ligetben eltűnő.

És csupa völgy és csupa meredély,
hol siklókon, kúszik a szenvedély

és hol kiszárnyal, hol meg elcsuszik;
és jaj néki, hogyha megalkuszik!...

A vér csak körbe tart, míg jó a tőr —
és víg sikollyal fölhasad a bőr;

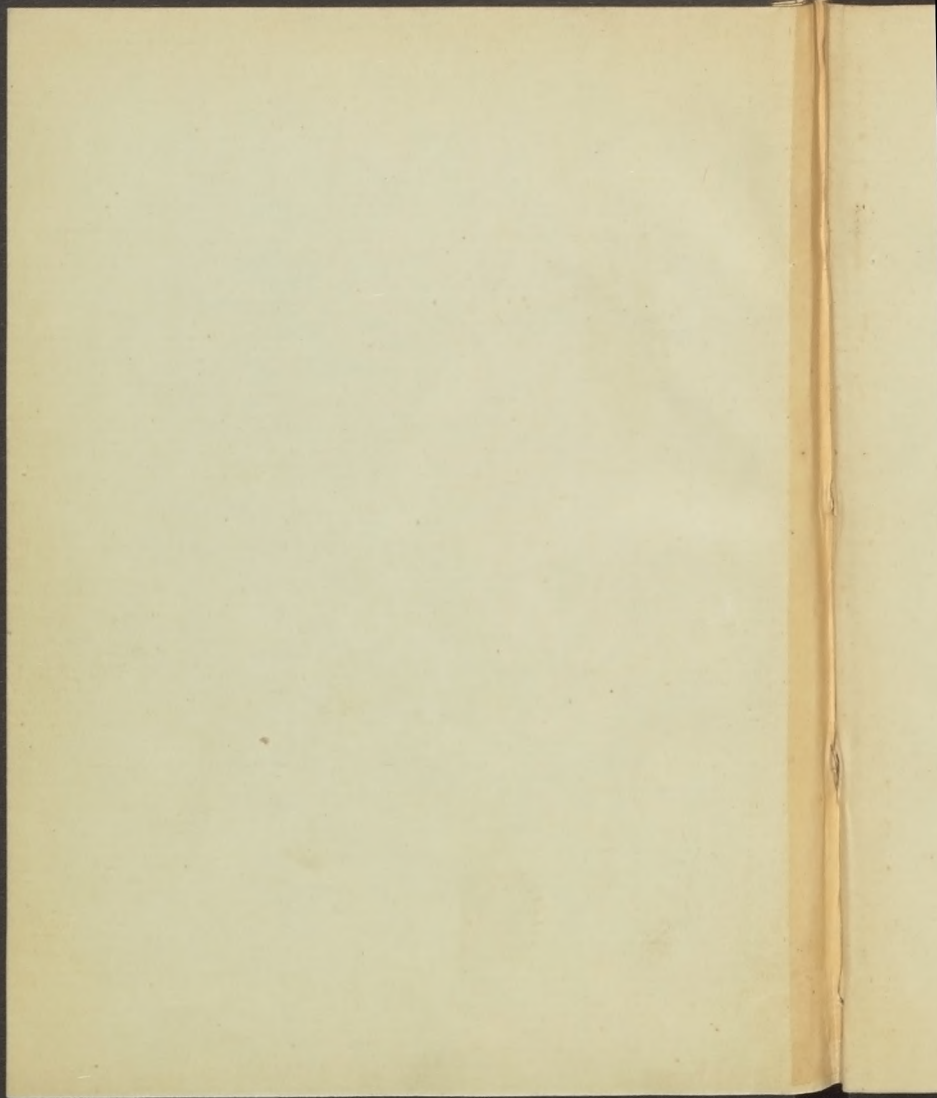
S a rabnak tartott vér felszabadul
a titkos, rejtett csatornák alul.

És könnyön, kéjjen hetykén tipor át,
a napvilágra hozva bíborát.

NYOLCADIK ÉNEK.

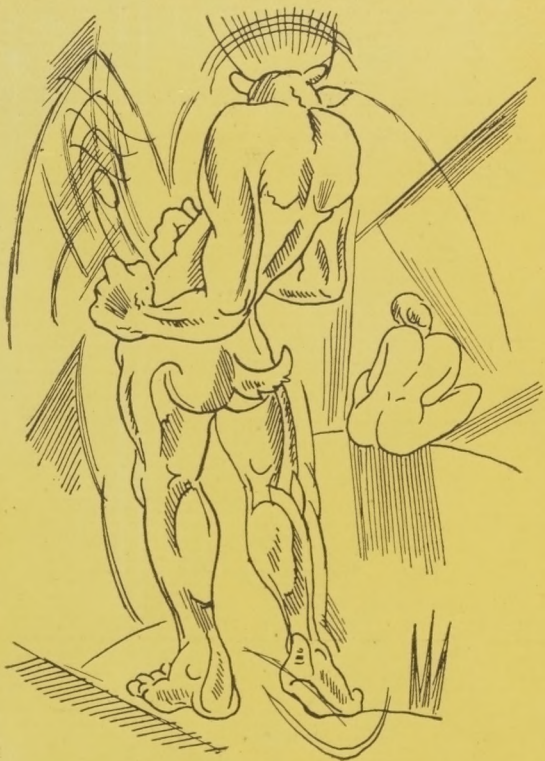
A gyilkos, aki éles tört szorongat
s öldöklő vágyat szive rejtekén,
Álarcot visel még a két kezén is —
ó emberek, ily gyilkos voltam én!

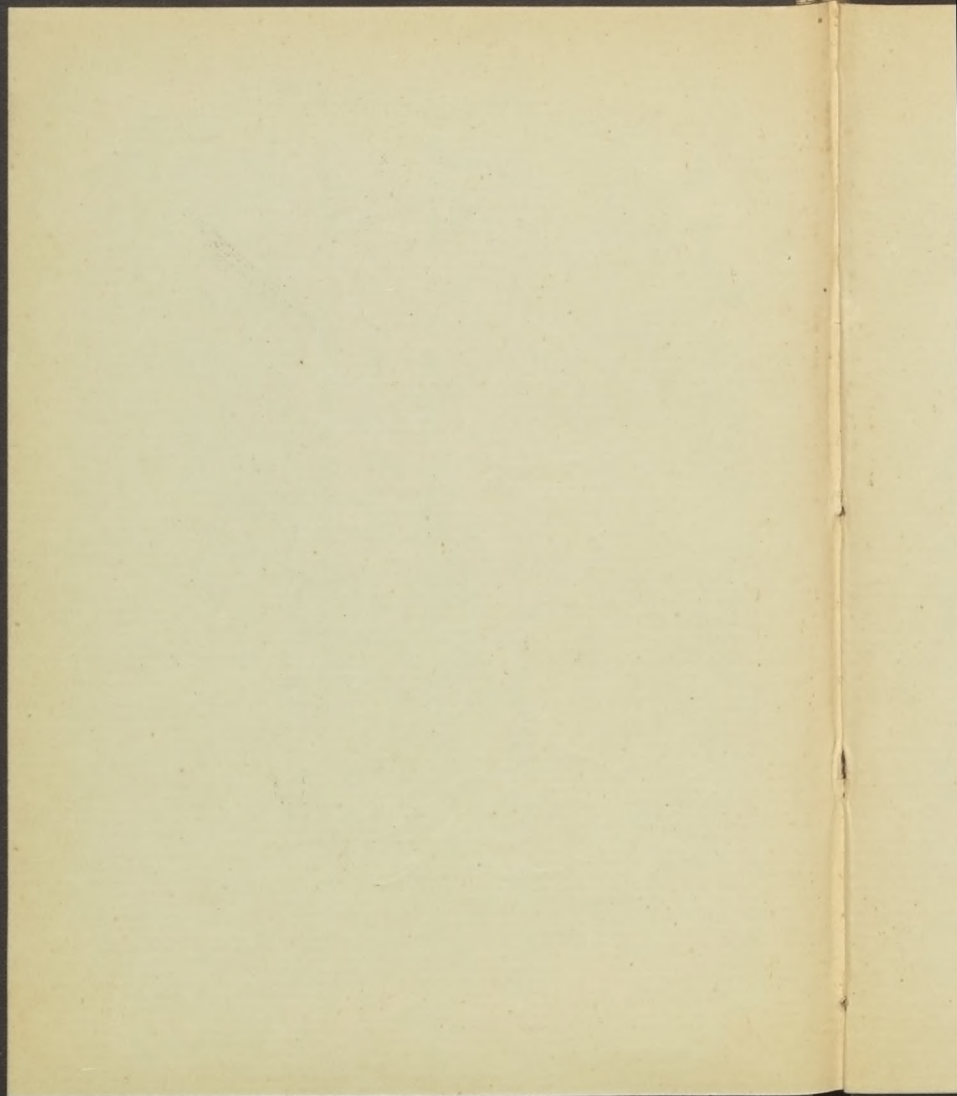
Megbujva jártam feszült szomjuságom
zuguccájában félve, remegőn,
hogy vad mohóságomnak forró fénye
előmlik majd a vágyva vágyott nő.

Az inaim, mint hajókötélékek
az izgalomnak kövér habjain
a pattanásig járomba szorúlva —
testemhez nyomtam feldúlt karjaim.

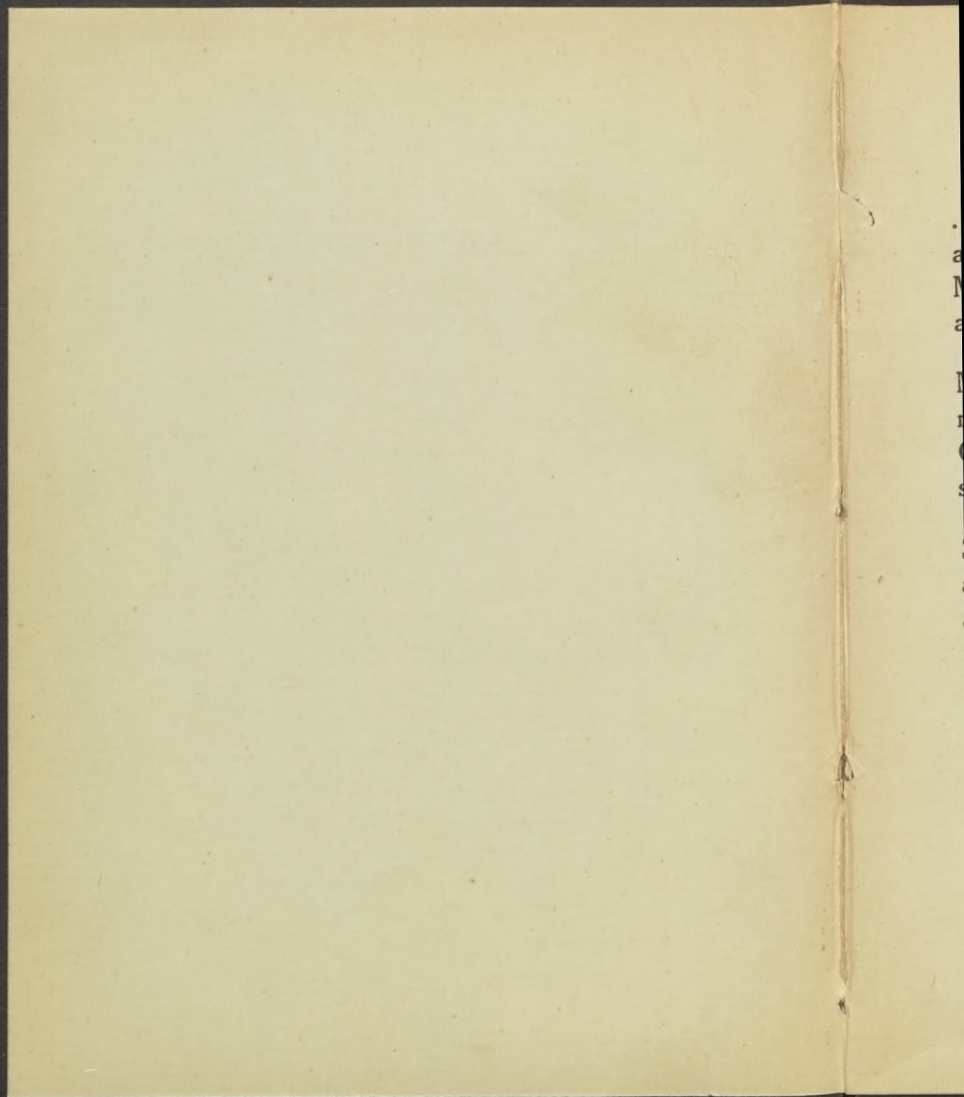
És töröm is volt, tör, amely nememnek
sokszor dicsőség s könnyű diadal,
de sokszor szégyen, melynek bús homályán
e dicsőségbe lelkünk belehal.

E törrel toldva, fénylő hatalomnak,
korlátlan urnak érezzük magunk :
vegyétek el e tört — és megbicsaklik
a térdünk s nyomban enged a nyakunk ! ...

KILENCEDIK ÉNEK.

... Miléva ott ült. Fátylas lázzá bomlott
a folyós árnyú téli alkonyat.
Már akkor pecsét égett szűzi testén
az ezerráncu dús szövet alatt.

Mint pecsét ég a halálraitélten,
mielőtt bakó érinti nyakát ...
Odarántottam a plüss-ottománra —
sikoltott. És ... odaadta magát.

Szegény szegényke. Reszketőn didergett
a csipkedíszes, sima gömbü térd,
amelynek párnái közé a vágynak
fekete körme még sohase fért.

S két karja, éles ívbe, mint a szablya,
s a pelyhedző selyemhús kis hasán ;
s két drága mellén, a kéj tejszinhabja —
mind elomlott a vágyam zord vasán.

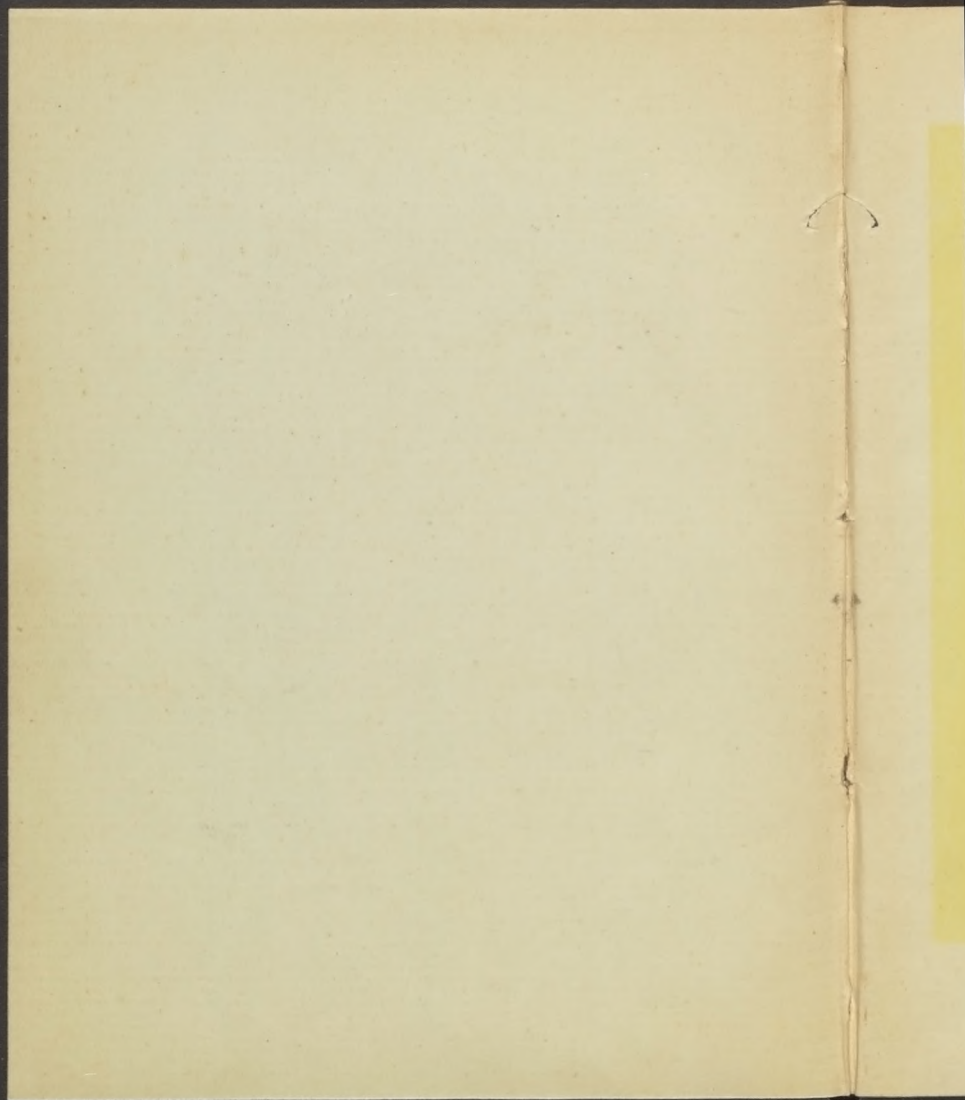
A szüzi arc torzultan és ziláltan,
a szüzi test rángatva szégyenén . . .
Csak a sötét haj bomlott ki dicsően
a boldogság kirablott édenén.

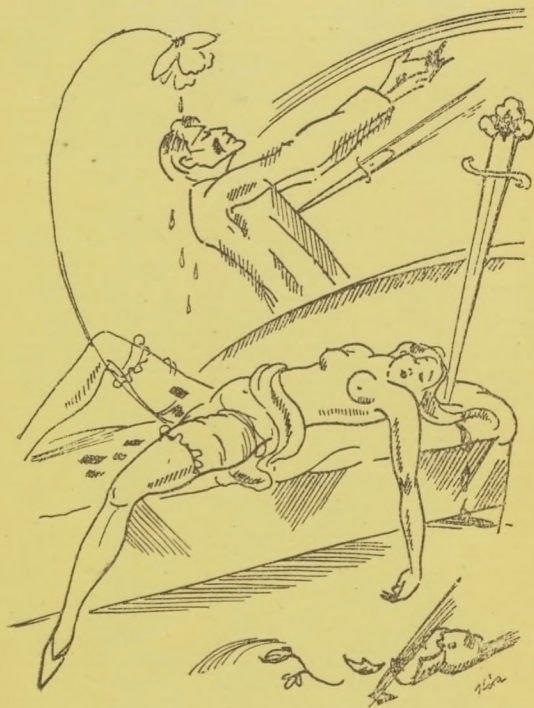
És könnyü, csipkés vásznak összetépve,
mint lobogó, mit ronggyá dúlt a vész . . .
. . . Ó férfiak, tinéktek mit se mond ez!
Tinéktek egy diadal az egész!

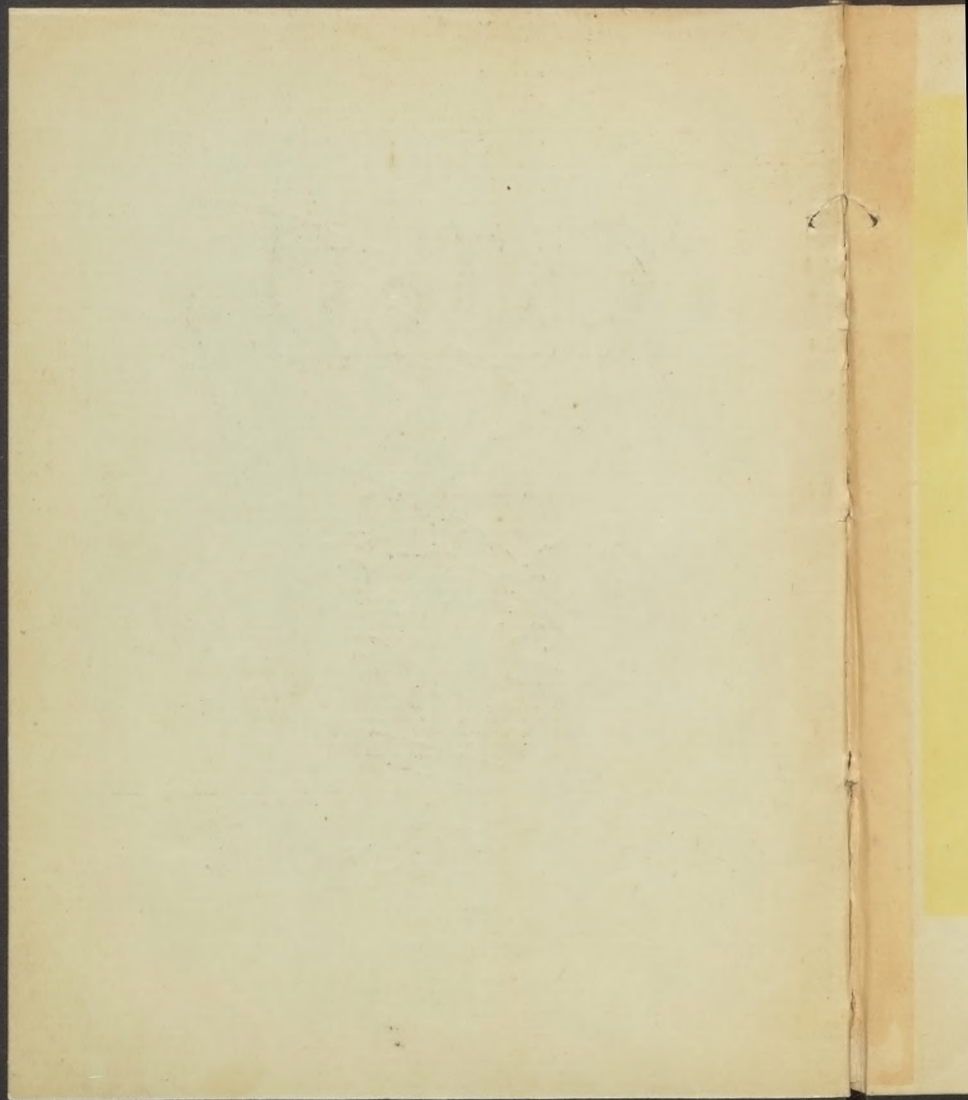
De nékem gyász volt. Gyász, melynek szö-
[vetjén
a szerelemnek könnye szertefolyt.
S magával vitte gyémántját a vágynak,
melyet a vérnek sodra elrabolt.

S mély száналomból koporsót faragtam,
mert széles törzsű fa a szánaalom.
S e koporsóba tettem be Milévát
s most temetem és gyenge szám dalol.

És azt dalolja : dédelgesd a vágyad,
de teljesültét meg ne add neki.
Mert, ó, az ember önmagát a vágyban
s a vágyat önmagában szereti!...

80

ped!

Az Én, Te, Ő kiadásában a következő
szenzációs tartalmú könyvek jelentek meg:

Gamiani

A. Musset erkölcstörténelmi nevezetességű fantáziája, az erotikus irodalom legbujább és legegztikusabb alkotása, Grevedon tiz erotikus rajzával illusztrálva.

Szigoruan felnőttek számára, száz kézzel számózt, luxuriosus kiállítású mappában jelent meg.

Ára 300 Lei, 100 dinár, 50 csehkورونا.

Evoé

erotikus novellagyűjtemény.

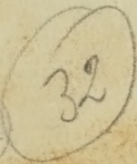
A renaissance korának legbájosabb szerelmi történeteit kiegészíti egy mesteri megfigyeléssel rajzolt állatmese az állatok sexualis életéből: — „Orgia“.

Ötszáz kézzel számozott példányban jelent meg.

Ára 150 Lei, 50 dinár, 30 csehkورونا

Megrendelhetők az „Én, Te, Ő“ kiadóhivatalánál
Timişoara (Roumanie).

7440

Emlékezés Somlyó Zoltánról

Irta Németh Andor

„Atyám folyton arra serkentett majd minden levelében, hogy löjem agyon magamat, mert az irósággal, kóborlással s azzal, hogy a nevemet kinyomatom, kompromittálom a családot. Ettől fogva borzalmas nyomorokon mentem át“, írta „az átkozott költő“ magáról 1911-ben. Utána még huszonhat esztendőig nyomorgott, míg a halál ráfagyasztotta szájára a rimeket és a káromlásokat. Nem is lehetett, hogy ne nyomorogjon, mert igaz-vérig költő volt, *csak költő* és semmi egyéb; a vers volt életeleme és egyedüli megnyilvánulási formája. — ami valóban képtelen állapot ebben a tülekedő, józan világban:

A század elején robbant az irodalomba. Első, pesti lapban lenyomatott verse után azonnal otthagytá a szegedi redakciót, gyorsvonatra ült és elfoglalta székét a Newyork karzatán, vad, feketére sült arccal, mint egy szíriai centurio, mint egy szkipetár, aki leereszkedett a hegyekből, mert szemita és délszláv keverék volt, félig-meddig horvát, muraközi. Ez 1908 körül történt. Ezeknek az irodalmilag döntő fontosságú éveknek hangulatát — az ország meghódítására készülődő zsenik titáni önérzetét — Kosztolányi Dezső örököltette meg az Esti Kornél-ciklus ötödik fejezetében. Sárkány nevű alakját a fiatal Somlyóról mintázta.

„Ez a fiu egy boldogtalan cigányprimáshoz hasonlított. Sötét volt és lángoló. Sápadt fejét kormos haj koszorúzta. Szája piros volt, szinte véres. Szőrös mutatóujján sárgarézyűrű csil-

logott. Vékony nyakkendőt viselt, kivágott lila mellényt, kopott, de vasalt fekete ruhát, vadonatúj lakkcipőt. Orchidea-illatszert használt. Balkezeiben noteszből kitépett kockás papirost tartott, jobbkezét az arcára szorította, mintha kissé fájna a foga. Így olvasta legújabb versét, melyben a hold az 1900-as évek divatja szerint kissé ki volt pingálva, kissé kacér volt és piperés, de sokkal szebb, mint a valóságban.

— Nagyszerű — kiáltott Esti, amikor a költemény végetért. — Nagyszerű.

— Igazán?

— Igazán.

— Jobb, mint az Örült hinta?

— Össze se lehet hasonlítani.

— Esküszöl?

— Esküszöm.

Ilyen volt. Heves, szenvedélyes, bizalmatlan és könnyen hívó, piperkőc, az estéről-estére ismétlődő Hernani-csaták vörösbársony-mellényes Theophile Gauthier-je. A szavak varázsmestere, kinek mákonyosan-édes, sűrű rimeit, rejtélyes szövésű sorait ma is áhitatosan szüröcsöljük, értők. Van egy egészében halhatatlan verse. A hajnaltájt hazafelé botorkáló kárhozott Verlaine-nel vetekedő dallamos áhitattal sóhajt a tisztaság után:

*A szürk Könyök-utcán hazamegyek,
most hajnali három óra.
Istenem, vezess a jóra.*

*Békevirágok e szürke kövek
és béke e hajnali ég.
Istenem, szeretsz-e még?*

*Zúllenem, hullanom rendeltetett
és lehull, aki arra való.
Légy velem, Mindenható!*

Hajnali percek szeméznek alá
s a harang a szívünkbe sikolt.
Istenem, sok bánatom volt!

Keresztények űztek, csufoltak zsidók.
És a nők se szereztek nekem semmi jót.
Eldobtak, mint az odvas diót.

Husz évvel szerettem, husz évvel vakon,
ma sápadt és zord halovány alakom:
istenem, a szivedbe' lakom.

Nincs éjjelem, nincs és nappalom sincs,
csak a hajnali ég, csak e kék...
Istenem, szeretsz-e,
istenem, vezetsz-e,
istenem, megversz-e még?

Költészete Kosztolányi első periódusára emlékeztet, de sejtelmesebb, légiesebb, mondjuk ki kerekén: költőibb, mint A szegény kis gyermek panaszai-nak elégia-füzére. Kosztolányi verseinek csendesen redőző árja alatt nem nehéz észrevenni a szerkesztés pilléreit. Nem vitás, hogy kettőjük közül Kosztolányi az erőteljesebb művész, a nagyobb szellem. Somlyó csak költő volt, ihletére utalva s ihletelenül is. De ihletében angyalok ragadták üstökön s észbontó révületekbe rángatták. Vannak sorai és szakaszai — sok sora és sok szakasza —, amelyek a kevésbé elképesztő egészből kiragadva felejtethetlenül tovább csengenek bennünk.

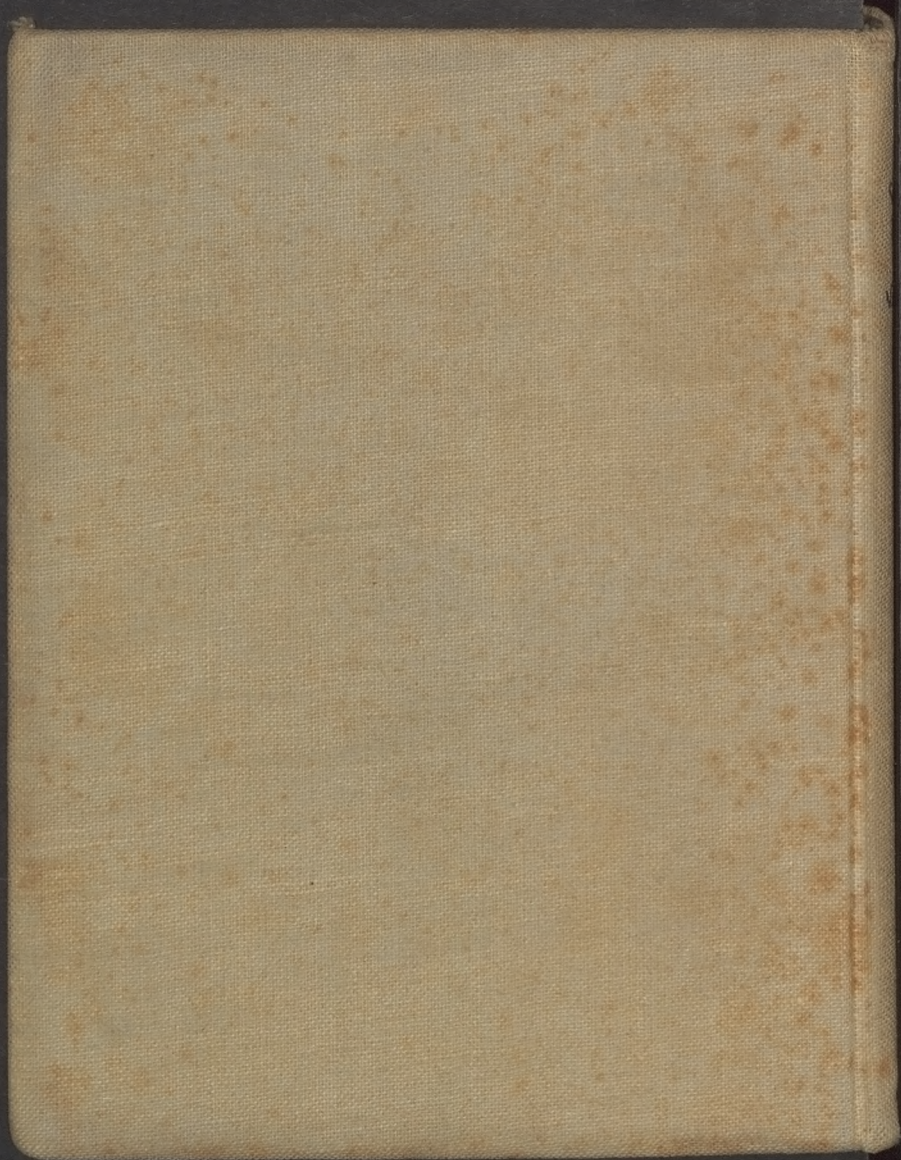
Sorsüldözött volt, mint ahogy hitte, vagy csökönyösen a rimek útján botorkálva, a maga hibájából került ingoványba? Társaitól, akik megalkudtak az ujságírással, hogy eltartsák magukban a költőt, egyre távolodott. Hősi éveinek cimborája, Kosztolányi Dezső, prózai remekíró lett s igazában csak a közeledő halál árnyékában eszméltette újra

vadt
nyi,
agát
ke-
iró-
lve,
aki
ész
ön-
gre,
a
atta
ori
an-
os-

SZEC
KÖNYV
TÁR

Ha-
olá-
az
sok-
t se

0
S. 109
V. 29/10

Sz. mlyó
Z. n. á. n

MILÉVA